

Jij & ik en jij & ik en jij & ik

Josie Lloyd en Emlyn Rees

*Jij & ik en jij & ik
en jij & ik*

Eén stel. Eén verleden. Een miljoen morgens.

Vertaald door Renée de Graaf

ISBN 978-90-492-0709-0
ISBN 978-94-023-2835-6 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *You & Me and You & Me and You & Me*
Vertaling: Renée de Graaf
Omslagontwerp: Ingrid Bockting, naar een idee van Penguin Random House UK
Omslagbeeld: © Ingrid Bockting
Zetwerk: Mat-Zet bv

© 2026 Josie Lloyd en Emlyn Rees
© 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Voor onze dochters Tallulah, Roxie en Minty,
die ons geleerd hebben dat tijd kostbaar is.

‘Als je op je sterfbed zou liggen en één dag van je leven over kon doen, misschien een dag waarop je verliefd werd, zou je alle banale dingen die je toen blijkbaar deed ook zien en je zou huilen om hoe dierbaar het allemaal was.’

– Alexander Payne, regisseur/scenarioschrijver

‘Als tijdreizen mogelijk zou zijn en je terug kunt naar het verleden, zou je echt dingen kunnen veranderen – maar daarmee creëer je wel een alternatieve tijdlijn. In plaats van een paradox te scheppen waardoor het universum sneuvelt, zou je een tweede universum scheppen met een andere geschiedenis.’

– Barak Shoshany, theoretisch natuurkundige en componist

‘It was always you and me, always and forever’

– ‘You & Me Song’, the Wannadies

Dit boek gaat ook over de magie van muziek.
Hier volgt dan ook een speellijst op Spotify die erbij hoort:
<https://open.spotify.com/playlist/orbrInGMWczHH5ZrIoRo8u>

Jules – ‘Seaside’

‘Tijd,’ roep ik terwijl ik op de servicebel sla, voordat ik van de rand van een van mijn signatuurrisotto’s een minuscuul drupje basilicum-emulsie verwijder en de zelfgekweekte microkruiden met een pincet precies op hun plek lanceer. De knappe kelner pakt het bord met het perfect afgewerkte gerecht van de pass.

‘Laat je even zien, Jules. Daar komen je gasten óók voor,’ zegt hij met een glimlach.

Ik draai me om naar mijn keukenbrigade. Van de grillplaat stijgen verrukkelijke dampen op, het metaal van keukenmessen flitst en overal klinken gerichte bevelen. Ze kunnen wel even zonder me.

Ik loop achter mijn kelner aan door de klapdeuren en zie de zons-
ondergang boven de Golden Gate Bridge, die het restaurant in een
etherisch warme gloed zet. Ik begroet de gasten aan de met witte tafellakens gedekte tafels op de veranda; de meesten hebben een jaar op de wachtlijst gestaan. Ze pakken gretig mijn hand, maar ik wuif hun felicitaties bescheiden weg. Hey, ik ben gewoon mezelf, hoor... en doe gewoon mijn ding.

Aan de privé-tafel zink ik neer op een comfortabel batikkussen bij mijn zakenpartners, allebei beroemde Hollywoodacteurs. Ondertussen wordt de absolute must van dit seizoen, de Paso Robles Zinfandel, in mijn buikige wijnglas geschonken. Ze zijn hier om mij over te

halen mijn culinaire alchemie ook elders te beoefenen, maar nee, serieus, dat kan ik niet. Hebben ze mijn profiel dan niet gelezen in *TIME* over de perfecte balans die ik nu heb tussen mijn werk- en mijn privéleven?

We babbelen kort en terwijl de sterren aan de hemel twinkelen, druk ik ze nog even op het hart om te blijven. Deze tent transformeert, zodra het donker wordt, steevast in de gaafste, populairste club ooit. Later, als de dj is gearriveerd, schalt de losbandige tango-beat van Gotan Project, 'Mi Confesión', uit de speakers. En dan is Adam er plotseling. Mijn hart maakt een sprongetje terwijl ik hem vol zelfvertrouwen het restaurant zie binnenkomen in zijn perfect afkledende, ivookleurige Tom Ford-pak. Mijn Adam. Hij strekt zijn hand naar me uit en op het moment dat ik die pak ervaar ik een bedwelmend, opwindend schokje van verbondenheid. Hij draait me rond op de dansvloer en tilt me op, drukt me tegen zijn stevige lijf aan, streelt teder over mijn gezicht en kijkt me zo intens gepassioneerd in de ogen dat mijn adem even stopt. Zijn lippen zijn vlak bij de mijne en sensueel glijdt zijn knie tussen mijn dijen...

Hoewel... wacht even... nee, dat kan nu helemaal niet... want ik moet echt ontzettend... nodig...

What the...?

Huh?

O... Ik ben erin geluisd.

Ik knijp mijn ogen stijf dicht tegen het scherpe daglicht dat langs de zijkanten van onze oude slaapkamergordijnen binnenstroomt. Wanhopig probeer ik weer in slaap te komen, maar dat lukt niet. Mijn droom is verdampt. En ik moet inderdaad heel nodig plassen.

Geeuwend trek ik mijn oordopjes uit en hoor het gekrijs van de zeemeeuwen buiten die met Adam – de échte Adam, niet droomtango Adam – om het hardst strijden wie de meeste decibellen produceert: zij of Adam met zijn gesnurk. Ik zwaai mijn benen over de rand van het bed, waarna hij onbewust, maar ook triomfantelijk, mijn gedeelte

van het dekbed over zijn harige buik trekt en zichzelf nog eens lekker instopt.

In de badkamer, waar zoals gewoonlijk de bril nog omhoog staat, knip ik het masochistische licht bij de spiegel aan.

Jezus christus! Ik lijk precies op Shrek.

Het hydraterende avocado-met-appelciderazijn-gezichtsmasker beloofde ‘gedurende de slaap volledig te worden opgenomen door de huid’, maar ik zie er eerder uit alsof ik plat op mijn bek ben gegaan in het dip-gedeelte van een bruiloftsbuffet.

Eraf wassen maakt het er niet beter op. In plaats van minder rimpels lijk ik er meer te hebben. En aangezien ik in mijn droom van daarnet duidelijk de beste versie van mijn leven leidde, voelt dit als een extra klap in mijn gezicht.

Lekker dan. Denk je er jonger uit te zien. Klaar voor de big party.

Adams beste vriend Darius geeft vandaag een ‘Zwem, Fun, BBQ en dj Beats’-feest om te vieren dat hij terugverhuisd is vanuit de States, waar hij zijn videogamebedrijf voor maar liefst vijftig miljoen dollar heeft verkocht. Kortgeleden heeft hij een gigantisch herenhuis op de kop getikt met uitzicht over heel Brighton, dat straks ongetwijfeld volgestouwd is met het soort ‘coole, beautiful people’ dat ik stevast op zijn instafeed aantref. Zeg maar: leden van het best gelukke, allerknapste soort waar ik volgens deze oude magische spiegel niet toe behoor.

Ik kijk er natuurlijk enorm naar uit om Darius weer te zien, en dat is wederzijds. We hebben hem sinds zijn flitsbezoek van een paar jaar geleden niet meer gezien. Sindsdien heeft hij diezelfde bedrieglijke multivitamineglans ontwikkeld als de rest van zijn megarijke instavriendjes. Stel dat hij ons nu vreselijk Brightons vindt? Dat we inmiddels niet meer dan dát zijn voor hem? Alleen maar vrienden van vroeger? Uit Brighton?

Hou op daarmee. Het wordt leuk. We hebben het over Darius. Ik stel me aan.

Ik draai het potje dure moisturiser open dat Ngozi voor me gekocht heeft toen ze laatst weer eens door de dutyfree wervelde, en laat per ongeluk het plastic ronde schijfje onder het dekseltje op de vloer vallen. Vloekend, want dit gebeurt me áltijd, schraap ik met mijn vinger de peperdure smurrie van het vale linoleum en breng die op mijn gezicht aan. Walgelijk, ik weet het.

Terwijl ik de crème inmasseer, gluur ik naar de glanzende cover van het weekendmagazine van afgelopen zondag, dat naast de wasbak op de vloer ligt. IF YOU DON'T USE IT, YOU LOSE IT, luidt de dubieuze kop. De vrouw op de cover, een zelfbenoemde 'sekspert', heeft benijdenswaardig pronte borsten onder haar strakke topje. Vermoedelijk gefotoshoot, al herken ik die zelfvoldane seksgloed die ik vroeger ook had.

Het artikel in het magazine wijdt uit over het belang van regelmatig seks hebben voor het 'relatie-onderhoud' en waarschuwt voor de gevolgen als vrouwen van mijn leeftijd niet meer spontaan het initiatief nemen. Alsof de zorgen over mijn rimpels in mijn gezicht al niet genoeg zijn, moet ik blijkbaar ook mijn best doen om strak te blijven... nou ja, je weet wel... daaronder.

Maar op vrijdag en zaterdag ben ik, als het meezit, druk want dan kook ik diners voor particulieren in de chiquere buurten van de stad. De doordeweekse dagen vliegen voorbij en de meeste avonden na het eten – ik kook áltijd – liggen Adam en ik meestal ieder op onze eigen plek op de bank in de woonkamer uit te buiken. Ik hevig verlangend naar een voetmassage terwijl ik stiekem mijn voorraad Maltesers opmaak die ik in de spleet van het bankkussen naast me heb verstopt. En hij zappend tussen de verschillende streamingdiensten waarvan de kinderen áltijd beweren dat ze er krachtens hun geboorte récht op hebben, voordat hij bij een of andere obscure retro-rockbiopic blijft hangen, of een jongensachtige documentaire als *Geheimen rond de Neanderthalers*, tegenwoordig zijn favoriet.

Bij de tune van het nieuws van tien uur schrik ik meestal wakker en

laat ik Adam zuchtend en steunend om alle ellende in de wereld achter terwijl ik naar bed ga.

Wat betekent dat wij alleen in de ochtend seks kunnen hebben voor het relatie-onderhoud – of wat voor seks dan ook.

Ofwel... neem ik aan... nu.

Ik trippel terug naar de slaapkamer langs Adams vuile sokken en t-shirt die naast de tenen wasmand op de grond liggen en ga op mijn kant van het bed zitten.

‘Zullen we seks hebben?’ vraag ik hem bijna zakelijk. Hij slaapt; maar ik weet dat hij doet alsof.

Mijn echtgenoot-sinds-bijna-vijfentwintig-jaar kijkt me aan alsof ik een stewardess ben die hem zojuist gevraagd heeft of hij een upgrade naar de businessclass wil, met gratis drankjes.

‘Zeker weten,’ zegt hij nadat hij een seconde gecheckt heeft of mijn voorstel wel serieus is.

We beginnen aan de ooit zo prikkelende, maar inmiddels ietwat werktuiglijke bewegingen om naakt, dicht tegen elkaar aan te gaan liggen. We zoenen niet. We praten niet. Giechelen ook niet. Zoals vroeger. Toen besprongen Adam en ik elkaar de hele tijd. Zo vaak dat we het gevoel hadden dat ons echte leven zich tussen de lakens afspeelde en de rest alleen maar bijzaak was.

Op dit moment komt er niet zoveel van ‘in de stemming komen’, wat het artikel aanraadt. We weten allebei hoe we onze bewegingen op de automatische piloot doen en al snel tast ik in de la van het nachtkastje naar het glijmiddel en probeer me er niet aan te storen dat zijn buik mijn middenrif plet. Of dat ik door zijn baard af en toe echt de neiging heb om mezelf te krabben.

Toch herinnert de beweging die we een paar minuten later maken mijn lichaam eraan wat ervan verwacht wordt. Trots denk ik alsmáar: ik heb mooi wél even spontaan het initiatief genomen voor relatie-onderhoudseks op een zaterdagochtend, ja? Maar dan dwalen mijn gedachten weer af en denk ik aan de cateringklus morgen die ik heb

aangenomen voor het raadsfeest. Als ik nu eens wat klassieke limoen-taarten voor het dessert in elkaar flans? Eigenlijk wel een goed idee.

Nee. Je hebt nu seks, zegt een stemmetje in mij. Concentreren. Visualiseren. Een fantasie. Kom in de zone.

Mijn seksuele fantasieën zijn voornamelijk gebaseerd op romcoms uit de jaren tachtig en daarom inmiddels een beetje sjofel en aftands, maar in gedachten stof ik een scène af op een retrozwembadfeest in Hollywood-stijl. Het heeft een smoezelig sfeertje en er loopt een look-alike uit het *Top Gun*-tijdperk van Tom Cruise rond dat toen op zijn hoogtepunt was. De lookalike benadert me met alleen een witte handdoek om zijn lendenen geknoopt.

Yes, nú gaat het de goede kant op... ik zit op het genotspoor. O... o... en ja, lekker... heel, heel...

‘Mam!’ Door Nelly’s gil vanaf beneden spat mijn erotische bubbel uiteen.

‘Negeren,’ zegt Adam terwijl hij zijn gezicht in mijn hals begraaft.

Goed. Ik ben niet de enige die het naar zijn zin heeft. Maar een paar tellen later, als we inmiddels een heerlijk vervolg hebben ingezet, bevriest Adam midden in een stootbeweging en wordt onze slaapkamerdeur opengegooid.

Ik gluur over zijn schouder en zie onze bijna vierentwintig jaar oude dochter van afschuw vervuld in de deuropening staan bij het beeld van ons, boven op elkaar onder het dekbed.

‘Jezus!’ zegt ze, terwijl ze haar ogen beschermend met de mouwen van haar roze badjas bedekt.

‘Wat is er?’ roep ik uit en ik trek het dekbed verder over ons heen.

‘Het is weer zo ver. Met de bot.’ Inmiddels staat ze met haar rug naar ons toe, maar ze is nog steeds in de slaapkamer. Alsof ze wil zeggen dat haar nood groter is dan die van ons, ongeacht wát we eventueel ook aan het doen waren.

‘We komen,’ gromt Adam, en daarna staart hij me aan omdat hij ineens beseft hoe dit klinkt.

‘Je helpen,’ zeg ik snel. ‘We komen je helpen.’

Met een gepijnigde kreet van walging rent Nelly de kamer uit naar beneden, terwijl haar krullende paardenstaart heen en weer zwaait.

‘God allemachtig,’ pruttel ik terwijl ik me onder Adam vandaan worstel en mijn katoenen kamerjas aantrek.

Het nummer ‘Seaside’ van The Kooks klinkt vanuit Liams kamer terwijl ik me naar beneden spoed en de stank van de walgelijke wiet die hij rookt inadem, ook al hebben Adam en ik al tig keer alle redenen met hem doorgenomen waarom hij ermee moet stoppen. Meestal is Liam een nachtbraker, dus ik ben verbaasd dat hij al op is. Of is hij al de hele nacht op?

Ik tref Nelly beneden bij de keukendeur. Ze houdt haar elleboog tegen haar neus.

‘Eén grote shitsooi,’ huivert ze als ik me langs haar heen wurm. ‘Letterlijk.’

Liam, eenentwintig, is al op. Hij zit in boxers en een zwart t-shirt gehurkt op een keukenstoel met een mok koffie in zijn hand, terwijl Groucho Barx, onze seniele en vaak incontinent zwart-witte collie, trillend bij de achterdeur met schuldige bruine ogen naar me opkijkt.

‘We kunnen de afstandsbediening niet vinden,’ zegt Liam, terwijl hij naar Mop Bot knikt, de nieuwe robotstofzuiger, die vrolijk door gaat met een van Groucho’s extra blubberige uitwerpselen over de tegelvloer uit te smeren in verrukkelijke, futuristische cirkels.

Met grote stappen loop ik de keuken door en pak ik het rot ding op.

‘Mam! Gatver!’ roept Nelly.

Ik sla op de knop boven op de Mop Bot tot hij abrupt stopt. Kokhalzend van de stank zet ik het apparaat weer op de vloer.

Er valt een stilte en precies op dat moment proest Liam een onderdrukte lach uit.

‘Helemaal niet leuk,’ bijt ik hem toe terwijl ik boos naar zijn bleke, magere benen kijk, vol met lijntatoeages. Ik vind het vreselijk dat hij zichzelf het afgelopen jaar zo heeft laten toetakelen, maar ik ben he-

laas niet in de positie om hem te bekritisieren. Ik heb namelijk in mijn verspilde jeugd in lichtzinnige dronkenschap een tattoo laten zetten, waar ik me nog steeds voor schaam. Een stripboek-achtige rat achter op mijn schouder ter ere van mijn toenmalige vriendje, Mickey Ratty. Maar die van mij zie ik tenminste zelden.

Liam komt van de keukenstoel af, nu gierend van het lachen, half huppend en dansend over de bevuilde tegels naar de gang alsof hij een spelletje Twister doet.

‘Hé, die is van mij!’ roept Nelly uit terwijl ze aan de zoom van zijn t-shirt trekt. ‘Zwijm dat je bent! Hij stinkt helemaal naar de wiet.’

Terugdeinzend met zijn mok in de lucht, waarbij hij koffie morst, weet Liam haar te ontwijken. Maar ze zet een sprint in en, alsof ze allebei nog kinderen zijn, rent achter hem aan juist als Adam in zijn pyjamabroek en vale *Nevermind*-t-shirt binnenkomt. Hij drukt zichzelf tegen de muur terwijl Liam en Nelly schreeuwend en scheldend langs hem hollen.

Ik neem traag de ravage op die Mop Bot in zijn kielzog heeft aangericht. De keukenvloer lijkt op een druppelschilderij van Jackson Pollock, mocht hij ooit een Bruine Periode hebben gekend.

‘Ik heb dat kloteding sowieso nooit gewild.’

Adam steekt zijn handen op, alsof hij een beer op afstand houdt. ‘Ik probeer alleen maar te helpen,’ zegt hij.

Het kost me heel veel zelfbeheersing om niet te gaan gillen. Dat dít dus níét helpt. Dat híj nu niets doet dat helpt. Dat hij nóóit helpt. Dat geen van allen óóit helpt. Of nooit genóég.

Daarom heb ik vorige maand een gezinsoverleg gepland en mijn kinderen erop gewezen dat ze, nu Liam met zijn studie is gestopt en Nelly thuiswerkt en ze allebei technisch gezien volwassen zijn, onderhand ook weleens hun handen kunnen laten wapperen thuis. Maar het was tegen dovemansoren gezegd totdat Nelly mij op mijn ‘agressieve ondertoon’ wees waarop Liam zoals altijd onmiddellijk samenspande met zijn zus en eraan toevoegde dat ik ‘een ouwe brompot’

was. Vervolgens beschuldigde Nelly me op een nogal neerbuigende manier dat ik ‘menopauzaal’ was, waardoor ik serieus de neiging kreeg ze alle drie met een vork te lijf te gaan.

Zo kwam Adam op het lumineuze idee om mij voor mijn verjaardag een robotstofzuiger te geven. Dat was de beste oplossing.

Ja hoor. Natuurlijk. Wat een bofkont ben ik toch.

Terwijl hij zijn weg zoekt via de nog niet besmeurde vloertegels naar de bijkeuken laat Adam Groucho naar buiten en wappert met de deur naar de achtertuin tegen de stank. Hij kijkt naar me terwijl ik de stokdweil uit de kast pak.

‘Of eh, misschien er even mee wachten en...?’ Hij grijnst hoopvol en knikt over zijn schouder naar de trap naar boven. Alsof we toch nog seks kunnen hebben.

Ik kan mijn oren niet geloven. ‘Nee, Adam,’ zeg ik. ‘Ik denk echt dat het moment voorbij is.’

Ik ben een uur bezig met het dweilen van de keukenvloer terwijl Adam met Groucho Barx een ommetje maakt in St Ann’s Well Gardens voor het geval hij weer moet schijten.

Als de klus geklaard is, kijk ik nog eens goed rond in de keuken met zijn antieke groene keukenkastjes die Adam weigert te vervangen vanwege hun ‘gevoelswaarde’. Het is alsof hij de keuken van zijn ouders in de oude staat probeert te bewaren van toen zijn ouders nog leefden en hier woonden, als een soort mausoleum van zijn jeugd. Hij had zelfs laatst het lef om te zeggen dat alles hier zo stokoud is dat het weer hip is geworden, maar daar trap ik niet in. Het is gewoon wat het is, namelijk een ouwe zooi, rijp voor het grofvuil.

In de bijkeuken snuffel ik voorzichtig aan mijn originele Missoni-zomerjurk uit de jaren zeventig die aan het droogrek hangt. Pfff, nu ik hem gewassen heb, ruikt hij gelukkig niet meer zo muf. En dat is maar goed ook, want ik kan me absoluut niets nieuws veroorloven voor het feest vanavond, dus toen Nelly me op het idee bracht om voor vintage

te gaan, waagde ik me op zolder en vond deze oude topper die ik in de jaren negentig op Camden Market heb gekocht. Ik hoop dat ik er cool en retro uit zal zien.

Als Adam terugkomt stuift Groucho met modderige poten langs me heen over de natte keukenvloer, waarop ik verontwaardigd snuif.

‘Je hebt beloofd dat je die stapel vandaag bij het vuilnis zet, weet je nog?’ herinner ik Adam die net weer naar buiten wil, naar de schuur. Ik heb stapels dozen met oude rotzooi van zolder klaargezet bij de achterdeur. Er volgen er hopelijk nog veel meer. Het is daarboven propvol, maar als we er korte metten mee maken, kunnen we een werkkamer voor Nelly inrichten. Kantoor aan huis. In elk geval een manier om haar uit de eetkamer te krijgen, waar ze nu altijd zit.

Hij licht een deksel op, waardoor ik plotseling de neiging heb om zijn hand weg te slaan. Waarom doet hij nooit gewoon wat ik hem vraag?

‘Is dat mijn trouwpak?’ Hij klinkt ontzet.

‘Ja, totaal aangevreten. De motten en de muizen op zolder hebben zich uitgeleefd,’ antwoord ik. Ik schiet meteen in de verdediging.

Hij rommelt in de doos en haalt mijn bruidssluier tevoorschijn die vol muizenkeutels zit en mijn schattige zijden jurkje dat de motten tot kant hebben geknaagd.

‘O mijn god. Valt er niks meer te redden?’

‘Alles is verwoest. Neem nou maar gewoon mee. Ik wil het weg hebben. Wég.’

Met een gepijnigd gezicht buigt hij zich als een douanebeambte over de volgende doos. Onder het deksel ontdekt hij een backgammonspel met ezelsoren.

‘Maar we hebben ons er altijd zo mee vermaakt!’ roept hij.

‘Ooit ja. Twintig jaar geleden. Zo lang staat het al op zolder. Breng het gewoon naar de kringloop, oké?’

O god. Nou gaan we het krijgen. Ik zie hem fronsen als hij ontdekt wat eronder verstopt zit. Een wirwar van kapotte *Star Wars*-figuurtjes

uit zijn kindertijd. Ik bijt op mijn lip, de geest van onze Spectaculaire Fucking Ruzie uit 2014 doemt plotseling weer op.

Behalve onze toegenomen irritaties over en weer van de laatste tijd – irritaties is misschien een understatement – konden we de afgelopen jaren goed met elkaar overweg. Geen van beide zijn we overdreven lichtgeraakt of onvoorspelbaar. We prefereren het soort stilzwijgende gevecht dat wordt geleverd door de ander te negeren, te mokken of chagrijnig te zijn en kleinzielige opmerkingen te maken. Maar af en toe is er wat een van ons betreft genoeg verontwaardiging opgespaard om te ontploffen.

Zo veroorzaakte het keiharde lot van Adams *Star Wars*-verzameling ooit een behoorlijk heftige explosie.

Ik staar naar de stoffige gezichten van de poppetjes die het gered hebben en ik zie hun deels gesmolten ledematen. ‘Misschien kun je er een ander kind blij mee maken?’ opper ik.

‘Nee. Pap heeft ze aan mij gegeven,’ zegt hij. Hij klinkt als een schoolkind van wie ik zojuist iets heb willen afpakken bij het schoolhek. Nee, ook hij is de Spectaculaire Fucking Ruzie niet vergeten.

Hij zet de doos vol ontzag op de grond en maakt duidelijk dat hij die ergens mee naartoe neemt, maar níét naar de kringloop, en begint dan aan de volgende doos.

Hij houdt een stapeltje oude dagboeken van mij omhoog. ‘Dit meen je niet. Doe je dit allemaal weg?’

‘Het verleden is een vreemd land, is dat niet de uitdrukking?’

Wat heeft het voor zin om al dat geneuzel te bewaren? Vooral als de kans bestaat dat Liam of Nelly het onder ogen zou krijgen. Of Adam. Er staat ook heel veel over hem in trouwens. Ik zucht terwijl hij dieper graaft.

‘Neeee. Niet al onze mixbandjes.’ Hij klinkt verbijsterd.

Ik sta naast hem en gluur naar het allegaartje van bandjes en cd’s die we voor elkaar opnamen, totdat de cd-brander van zijn laptop het een paar jaar vóór de lockdown begaf.

Hij pakt een van de cassettebandjes, veegt het stof van het doosje en tuurt naar de oude nummers die er in zijn schuine handschrift op vermeld staan. Op de zijkant staat *Voor Juliet 1989* in vervaagde blauwe inkt.

‘Maar je vindt “Ride on Time” en “Eternal Flame” nog steeds geweldig.’

De beschuldiging van verraad die doorklinkt in zijn stem maakt me woedend. Ik wil alleen maar ruimte creëren, orde scheppen. Hij is zo’n verdomde *hoarder*. Verstikkend.

‘Het is verouderde technologie, Adam. Weg ermee.’ Ik trek het deksel uit zijn hand en druk die krachtig op de doos. ‘Of eh, weet ik veel... maak er afspeellijsten van op Spotify, als je zo nodig moet...’

Maar de manier waarop hij me aankijkt, spreekt boekdelen. Ik had de hele doos net zo goed naar zijn hoofd kunnen slingeren.

Adam – ‘Strangers’

Ik staar naar de posters en oude elpeehoezes die met plakband op elke beschikbare vierkante centimeter van Liams slaapkamermuren zijn bevestigd, terwijl de opmerking ‘maak er afspeellijsten van op Spotify’ nog nagalmt in mijn hoofd. Ik dwing mezelf om me op Liam te concentreren. Vanuit zijn bed staart hij me boosaardig aan en ik voel de angst weer opkomen over hoe ver we uit elkaar zijn gedreven.

Allereerst wil ik zeggen dat ik er goed in was. In het hele papa-ding. Natuurlijk kon ik de kinderen niet in mijn buik laten groeien of baren of borstvoeding geven zoals Jules. Maar daarna vond ik het heerlijk om mijn bijdrage te leveren aan het grootbrengen van die twee Tamagotchi’s van eigen vlees en bloed. En dat góéd te doen. Met rode ogen van vermoeidheid op zaterdagochtend met de *Teletubbies* op tv hun luiers verschonen als het mijn beurt was. Of de broccoli in de blender frotten en ze met hapjes voor papa en mama en de hele familie over te halen een lepeltje groente te accepteren.

Ik bleef er ook goed in. Door al die jaren van Hama-kralen, Bop It, Heely, Minecraft, Beyblade, Micro-scooter, meegaan op schoolkamp, Pokémon en piratenpartijtjes heen.

Hoe ouder de kinderen werden, hoe meer ik ervan overtuigd was dat ik gewoon op hetzelfde level met ze moest zien te blijven, zoals in een computergame. Dat ik me nieuwe skills moest eigen maken en

mijn avatar-uitrusting op peil moest houden. Totdat ik Superdad zou zijn. En niet alleen ik, wij allemaal. De Holes. Superhelden, net als de *Incredibles* of de *Guardians of the Galaxy*. Wij zouden, wat er ook gebeurde, altijd bij elkaar blijven en uiteindelijk zegevieren.

‘Wat de fuck, waarom laat je me niet met rust?’ grauwet Liam in zijn donkere zweethol waarvan de rolgordijnen altijd dicht zijn en waar alleen een lavalamp brandt. Hij is weer in bed gaan liggen; alsof dit het plan is voor de rest van de dag.

Als beledigde volwassene wil ik eigenlijk meteen terugschelden en hem óók kwetsen. Als papa wil ik hem straffen of zeggen dat er nooit meer ge-Xboxt wordt. Maar hij is eenentwintig. Te oud voor mij om door te blijven zeuren dat hij zijn cv moet uitprinten zodat ik die vanavond aan mijn vriend Zack kan geven die bij de bank werkt en ook op het feest van Darius komt en die heel misschien iets voor Liam kan betekenen – misschien hoor – en hem werkervaring kan laten opdoen voordat hij zijn studie weer oppakt. En voordat hij zijn accountantsexamens herkanst, eind van het jaar.

‘Schelden is niet nodig,’ is mijn schamele tekst. Pathetisch en hypocriet, omdat god weet hoeveel ik zelf gescholden heb, maar ik moet me inhouden, anders hebben we zo weer ruzie.

‘O nee?’ provoceert hij terwijl hij een hoofdkussen onder zijn hoofd wegtrekt alsof hij overweegt het naar mijn hoofd te smijten. ‘Het is wel de enige manier om te zorgen dat je ook eens een keer naar mij luistert.’

Ik bijt op mijn lip, adem diep in en tuur naar de berg kleding en vuile was die over de vloer verspreid ligt en die ik meestal aanduid met ‘struikel-kledingkast’. ‘Wat wilde je zeggen dan?’ vraag ik.

‘Dat ik gewoon met rust gelaten wil worden.’

Mooi. Geen bijzondere plannen voor vandaag dus. Behalve vanavond uitgaan en weer dronken worden, net als gisteravond, en zich nog meer schulden op de hals halen. ‘Ik wil niet de boeman uithangen,’ zeg ik.